

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Kód materiálu:	VY_12_INOVACE_21_VYSLECHY_POLITICKYCH_VEZNU		
Název materiálu:	Výsledky politických vězňů		
Předmět:	Dějepis	Ročník:	9.
Časová dotace:	20 - 25 min	Datum ověření:	18. 5. 2012
Jméno autora:	Mgr. Martina Šlapalová		
Klíčová slova:	Politické procesy, komunismus, mučení		
Výchovné a vzdělávací cíle:	Seznámit žáky s praktikami výsledků v rámci politických procesů		
Rozvíjené klíčové kompetence:	K učení		
Anotace, metodický list:	Texty předem rozstříháme na části, které popisují příběhy jednotlivých osob. Žáci postupně čtou části, vyměňují si příběhy. Do sešitu napíší, který příběh je nejvíce zaujal, šokoval a proč. Společně hovoříme o praktikách vyšetřovatelů.		
Použité zdroje:	http://www.cs-magazin.com/template/index.php/index.php?a=a2003091042		

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Příloha - text

Antonín Kohout – “Výsledky vězňů byly vyšetřovateli StB ve vyšetřovací vazbě nejčastěji prováděny v nočních hodinách. Sotva se vězeň vrátil z takového několikahodinového nočního výsledku, přirozeně okamžitě usnul vyčerpáním. Následovalo probuzení a další maratón denních výsledků. Za špatnou “spolupráci” vyšetřovaného s vyšetřujícím nedostal vězeň i 3 dny jídlo. Běžná metoda vyšetřovatelů na zlomení vyšetřovaných byla neustále nutit do dřepů se zavázanýma očima, držet u zdi cigaretový papírek - v případě jeho spadnutí následovalo udeření do týla. Nejsurovější vyšetřovatelé, které jsem zde poznal, byli Holub, Višinka a Grebeníček.”

Josef Jukl - “Dobře si na ten den pamatuji. Bylo to 27. října 1949, několik dní po mém zatčení. Přišel za mnou na samotku příslušník StB Holub a řekl mi s úšklebkem, že se podrobím morovému výsledku. Když mně nejhrubší vyšetřovatel dovedl v poutech do vyšetřovací místnosti, u stolu bylo 6 osob a v čele seděl uniformovaný příslušník. V místnosti byla postel, stůl, rádio, psací stroj, a u rozpálených kamen železná a dřevěná tyč. Při zahájení výsledku chtěli, abych se přiznal, jak jsem se stal členem protistátní skupiny. Vyšetřovatelé mi tvrdili, že když se dva sejdou a není tam třetího, který by je kontroloval, jde o ilegální protistátní skupinu. Když jsem se s jejich výkladem neztotožnil, poručili mi, abych si lehl na postel a dlaněmi si zakryl oči. Za hlavu mě držel ten uniformovaný. Kdo mě držel za nohy, nevím. A začalo bití po zadní části těla. Když se na mě vyřádili, pokračoval výslech. Chtěli vědět, co bylo v pytli, který jsem převzal od Pajdla. Já jsem jim řekl, že jsem se do něj při převzetí nedíval, a proto jsem nemohl vědět, co tam bylo. To se příslušníkům nelíbilo a šel jsem na postel podruhé. Následovalo zase bití. Když skončili, řekli mi, abych jim ukázal zadek. Jeden estébák se podíval a říkal - má to dobré. Pak výslech pokračoval o událostech v Kelči. Když i tady jsem je nemohl uspokojit, šel jsem na postel potřetí. Při pokračování výsledku jsem poznal, že bych další bití asi nepřežil, a tak jsem řekl, aby si to napsali jak chtějí.

Jaroslav Rajnoch - “Mne krátce po zatčení zakovali do želez. Na nohy mi dali železné manžety a stáhli nýty. Manžety propojili řetězem a za sebou jsem táhl velkou kouli. Takto jsem chodil k výsledku a spával jsem navíc spoutaný. Taková bolest se dá překonat. Nejvíce mně bolelo, že všechno utrpení a týrání dělali naši lidé, kteří se při všech mučeních usmívali, byli to prostě sadisté. Byli jsme zatčeni 4 bratři. Samé výsledky, hlavně v nočních hodinách. Bití při vyšetřování do genitálií, bandážování hlavy mokřím ručníkem, který pomalu schne a působí bolest, mučení elektrickým proudem, zákaz sedět po celé dny, týdny, drcení prstů v lisu, mučení horkem a chladem, a tak by se dalo pokračovat, co já jsem spolu s dalšími svými přáteli musel zde vytrpět.”

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Josef Sobek - “Ihned po zatčení mě StB vyslýchala 2 dny a 2 noci. Vyšetřovatelé se střídali po hodině. Když jsem vysílením omdlel, polévali mi hlavu vodou. Surovost estébáků jsem poznal až až. Bili mě při výsleších pendrekem po různých částech těla. Velmi často mě v zuboženém stavu dovedli na celu. Při jednom z výslechů mě zavedli do sklepa, kde byl bazén, který byl až ke stropu ohrazen drátěným pletivem. V bazénu bylo asi nad kolena vody a pobíhal tam nahý vězeň. Vyšetřovatel mi vyhrožoval, pokud se nepřiznám, že mě čeká jeho osud. Při výslechu byly běžné rány do obličeje plochou rukou anebo bití klacky.”

Svatopluk Krumpholtz - “Po vstupních výsleších v Olomouci, které jsem absolvoval s panem Navrátilem a dalšími, jsme byli eskortováni do věznice v Uherském Hradišti. Jestliže jsme poznali surovosti vyšetřovatelů v olomoucké věznici a říkali jsme si, že to nejhorší máme za sebou, pak jsme se hluboce mýlili. Surovosti Grebenička, Holuba a Višinky byly takového stupně, že předčily mnohdy gestapácké metody. Měl jsem možnost při vyšetřování vidět na smrt zbitého Rudolfa Sachra a desítky dalších utrpení, která se nedají vylíčit. Aby vyšetřovatelé StB nezjistili vše, k tomu sloužila ve vězení Morseova abeceda. Mnohokrát jsem děkoval, že jsem se jí v minulosti naučil, a to nejen já. Mohu z vlastní zkušenosti potvrdit, že mnoho spoluvězňů předalo tímto způsobem zprávu klepáním na zeď či topné těleso o tom, co z nich bylo vytlučeno estébáky při výsleších, co “prasklo” a co je třeba spravit, jak vypovídat, aby to stálo co nejmíň mučení a krve.”

Bedřich Skála - “Byl jsem odsouzen v inscenovaném procesu k 20 letému žaláři v r. 1950. Trest jsem si odpykal ve 13 věznicích, z toho 26 měsíců v Uherském Hradišti. Velitelem věznice byl Horák, který byl léčen v Kroměříži, což ale výkonu jeho funkce ve vězení nebylo na překážku. Byl to sadista, který mučil a týral vězně. Bachaři byli k jeho obrazu, často negramotní lidé, kteří neuměli číst ani psát. Výslechy tehdy vedl estébák Dyčka z Hodonína (v r. 1951 byl zastřelen před vlastním domem). Při výslechu byli lidé svazováni a za ruce vytahováni do vzduchu, biti a všelijak mučení. Mě vyšetřovatel udeřil kovovou deskou, takže jsem na 3 dny ohluchl a dlouhá léta jsem cítil bolesti hlavy. Takovými způsoby se estébáci snažili vynutit na věznicích doznání k věcem, které nikdy nespáchali. Někteří vězni výslechy nepřežili, vzpomínám na nějakého hajného Štubíka a lesního radu Šindlera z Hranic, kteří byli doslova utlučeni k smrti. Ve věznicích bylo mizerné jídlo, obědy byly bezmasé po celý týden, většinou jen brambory s omáčkou, občas trochu zeleniny, k večeři suché brambory a neslazená černá káva. Pouze v neděli jsme dostali nějaké šlachy místo masa. Hodně lidí trpělo klaustrofobií, skákali ze skříněk, pokoušeli se o sebevraždu oběšením. V době, kdy jsem byl vězněm, bylo ve věznici v Uherském Hradišti 600 politických vězňů a věznice tím pádem byla kapacitně přeplněna.”